

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 8807

гр. София , 29.07.2021 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ в закрито заседание на
двадесет и девети юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: **НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ**

като разглежда докладваното от **НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ** Частно гражданско
дело № 20211110139496 по описа за 2021 година

намери следното: на основание чл. 410, ал. 1, т. 1 ГПК е подадено заявление
от „..... ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр.
..... против СВ. СЛ. Г., ЕГН *****“, с адрес гр.
за парично вземане по договор за кредит, в размер на: 650,33 лева – главница,
договорна лихва в размер на 55,15 лева, неустойка за неизпълнение на
договорно задължение в размер на 186,52 лева, неустойка за забава в размер
на 89,50 лева, обезщетение за забава в размер на 87,76 лева, разходи за
събиране на вземането в размер на 50 лева и законна лихва от подаване на
заявлението до окончателното изплащане на задължението.

На 25.09.2019 г.,, като заемодател и СВ. СЛ. Г. като заемател са
сключили Договор № 359050 за предоставяне на заем на парична сума. При
попълване на документите за отпускане на заема, заемателят се е задължил в
тридневен срок от сключването на му да представи обезпечение по договора.
Тъй като в конкретния случай заемателят не е изпълнил задължението си да
представи исканото обезпечение, заемодателят е начислил неустойка за
неизпълнение на това договорно задължение в размер на 186,52 лева. Тъй
като длъжникът забавил плащането на парична вноска с повече от 90 дни, на
основание чл. 7 от договора, вр. чл. 37 от общите условия и чл. 3 от тарифата,
заемодателят начислил и неустойка в размер на 89,20 лева. Поради
неизпълнението на договора, заемодателят претендира и сумата от 50 лева –
сторени разходи.

На база така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

В съдебната практика безпротиворечиво се приема, че за нищожността съдът
следи служебно и без да е бил сезиран с възражение от страната, която се
позовава на нищожността. Задължението на заповедния съд да извърши
служебна проверка за наличието на неравноправни клаузи, от които се
извежда предявеното със заявлението вземане се обосновава с разпоредбата
на чл. 411, ал. 2, т. 2 ГПК, съгласно която заповед за изпълнение не се издава,
а депозираното заявление се отхвърля в случаите, когато искането е в
противоречие със закона или с добрите нрави. Неравноправните клаузи се
намират в пряко противоречие с императивните норми, защитаващи

потребителя като по-слаба в икономическо отношение страна.

Съгласно чл. 633 ГПК и чл. 267 от Договора за функциониране на Европейския съюз /ДФЕС/ решенията на Съда на ЕС имат задължителен характер относно тълкуването на нормите на общностното право. С Решение на Съда от 14.06.2012 г. по дело C-618/10 е дадено задължително тълкуване на транспонираната в националното ни законодателство Директива 93/13/ЕИО, според което същата не допуска правна уредба на държава-членка, която не дава възможност на съда, в който и да е етап на производството, макар да е установил всички необходими за това правни и фактически обстоятелства, да преценява служебно неравноправния характер на клауза в договор, ако потребителят не е подал възражение – в този смисъл са и решенията по дела C-473/00, C-137/08 и C-415/11. Следователно, следва да се приеме, че съдът, разглеждащ заповедното производство, е длъжен и без да е налице възражение по чл. 414 ГПК от длъжника – потребител да извърши служебно проверка за това дали предявеното със заявлението вземане не произтича от неравноправна клауза и ако такава клауза бъде констатирана следва да отхвърли заявлението.

От фактическите твърдения, изложени от в подаденото заявление, се установява, че претендираните вземания произтичат от сключен договор за паричен заем, който по своята правна характеристика отговаря на договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗПК. Следователно длъжникът се ползва от регламентацията на потребителската закрила, уредена в Закона за защита на потребителите – арг. чл. 24 ЗПК, във вр. чл. 143 - 148 ЗЗП. Съгласно т. 9 от § 13а от ДР на ЗЗП са транспонирани разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи в потребителските договори, а разпоредбата на чл. 146, ал. 1 ЗЗП прогласява неравноправните клаузи за нищожни като така изпълнява и изискването на чл. 6, пар. 1 от Директива 93/13/ЕИО те да не обвързват потребителя. Съгласно чл. 143, ал.1, т. 5 ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като задължава потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. В конкретния случай, поради неизпълнение на задължението си за представяне на обезпечение по договора от страна на заемателя, заемотателят е начислил неустойка за неизпълнение на договорно задължение в размер на 186,25 лева. Настоящата инстанция намира така начислената неустойка за прекомерна съобразно размера на заетата сума. На основание чл. 143, ал. 1, т. 5, вр. чл. 146, ал. 1 ЗЗП, клаузите, уреждащи тези неустойки, са нищожни и не обвързват потребителя по договора за заем. Не на последно място следва да се отбележи, че осигуряването на такова обезпечение следва да бъде поставено като условие за сключване на договора, а не като задължение в него, неизпълнението на което да бъде обвързано с неустойка. Съдът счита, че посочената уговорка не отговаря на изискването за добросъвестност, визирано в чл. 143 ЗЗП.

Претендираната от заемателя неустойка в размер на 10% от цялото вземане по негови твърдения е пряка последица от забавата за изплащане на задължението на длъжника. Уговорката, уреждаща тази неустойка също е в

пряко противоречие с разпоредбата на чл. 31, ал. 1 ЗПК. При забава длъжникът може да дължи само законната лихва, като уговорки, противоречащи на тази императивна законова норма, са нищожни. Поради всичко гореизложено настоящият състав счита, че клаузите, уреждащи задължението за предоставяне на обезщетение, начисляването на допълнителни такси за събиране на заетата сума и начисляването на неустойка поради забава, са нищожни, не обвързват длъжника по този договор и не следва да бъдат включени в заявената заповед за изпълнение.

По отношение на претендираната сума за такса за разходи за събиране на вземането съдът намира, че посочената договорна клауза, от която произтича вземането за такса за разходи в размер на 50 лв. директно противоречи на чл. 33, ал. 1 ЗПК. Твърденията в заявлението сочат, че уговорената предпоставка за начисляване на такси и разходи е единствено забавата на длъжника. Според цитираната разпоредба, при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. Ето защо валидността на тази уговорка, преценена с оглед на императивната норма на чл. 33, ал. 1 ЗПК, води до извод за нейната нищожност. Освен това конкретната уговорка противоречи и на чл. 10а, ал. 4 ЗПК, която също е с императивен характер. От изложеното в заявлението не се установява да е изпълнено изискването видът, размерът и действието, за което се събират такси да са ясно и точно определени в договора за потребителски кредит. Кредиторът може да събира само такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, съгласно чл. 10а, ал. 1 ЗПК. От твърденията в заявлението не може да се направи несъмнен извод за такъв характер на начислената такса, доколкото не се изброяват извършените дейности или допълнителни услуги в полза на кредитополучателя. Както се посочи по-горе, таксите и разноските са основани на забавата на длъжника, която е последица от договорно неизпълнение и не съставлява допълнителна услуга по смисъла на чл. 10а, ал. 1 ЗПК.

Поради всичко гореизложено настоящият състав счита, че клаузите на договора – предмет на настоящото дело, които регламентират начислената неустойка за неизпълнение на договорно задължение, за забава и за разходи за събиране на вземането, са нищожни, не обвързват длъжника по този договор и не следва да бъдат включени в заявената заповед за изпълнение. Що се отнася до останалите, посочени в заявлението вземания, не са налице основания за отказ за издаване на заповед за изпълнение и такава следва да се издаде.

Воден от горното, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ ЗАЯВЛЕНИЕТО за издаване на заповед за изпълнение на основание чл. 410, ал. 2, т. 2 ГПК на „..... ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. против СВ. СЛ. Г., ЕГН *****“, с адрес гр. за сумата от 186,52 лв. – неустойка за неизпълнение на договорно задължение, за сумата от 89,20 лв. – неустойка за забава, както и за сумата от 50 лева – разходи за събиране на вземането.

ДА СЕ ИЗДАДЕ заповед за изпълнение за останалите посочени в заявлението суми.

Разпореждането може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в седмодневен срок от връчването му на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____